

Když padla bouře, zůstal jen chaos...

LEGENDA

Marcy Fell

O
VLÁDCÍCH CHAOSU

4

LEGENDA
o vládčích chaosu

Marcy Jell

Vydalo v roce 2026 nakladatelství Solis,
Příkop 4, Brno 602 00
web: <http://www.solis-nakladatelstvi.cz>,
e-mail: nakladatelstvi.solis@email.cz
První elektronickou publikaci, 1. vydání
a 158.eknihy v edici Solis
Autor © Marcy Jell

Redakce a korektura: Nikola Zatloukalová,
Lucie Zubalíková, Tomáš Rejc, Irena Nová

Sazba: Kristýna Tichá

Obálka a grafika: JPolc design

Veškerá práva vyhrazena.

Tato kniha ani jakákoli její část nesmí
být kopírována či jiným způsobem rozšiřována
bez výslovného povolení nakladatele.

ISBN

978-80-88525-91-2 (epub)

978-80-88525-92-9 (PDF)

Všechny postavy, společnosti i místa uvedená v této knize jsou fiktivní. Jakákoli podobnost s reálným světem vyjma popisu míst nebo skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je zcela náhodná.

Anotace

Když padla bouře, zůstal jen Chaos.

Vládci, kteří si kdysi podmanili temnotu, teď žijí mezi obyčejnými lidmi.
Učí se být rodiči, partnery, lidmi, i když noc stále patří jen jim.

Za dny školních povinností a rodinných večerů se skrývá svět, kde krev nikdy nezasychá a moc má svou cenu.

A jejich děti už brzy poznají, že Chaos je dědičný.

VLÁDCI CHAOSU, 4. díl

Varování

Upozorňujeme, že se v této knize mohou objevit témata jako: znásilnění, pedofilie a násilí.

18+

Playlist

EHRLING – STHLM SUNSET

JONAS BLUE – WEEKENDS

JAROD – CASINO

CAMYLIO – TROUBLE

FLORENCE, THE MACHINE – NEVER LET ME GO

SHAWN MENDES – MERCY

DARIO MARCELLO – MOUNT EVEREST

*Když přicházejí, svět se nehýbe.
Jen čeká, kolik z něj tentokrát zůstane.*

Kapitola 1.

(Dominic)

Všechno bylo fajn, uklidňoval jsem sám sebe. Všechno bylo tak, jak být mělo. Moje dcera byla normální, nebyla sadistická. A to všechno byl jenom výplod mé fantazie. Anebo jsem byl ještě v deliriu ze včerejší noci, kdy jsem podřízl toho sráče.

Už jsem na to byl starej. Byl jsem starej na lovení lidí, byl jsem starej na jejich vraždy, a přestože jsem vypadal pořád dobře a svoje tělo udržoval díky posilovně v kondici, tahat ty zmrdy na řetězu už bylo tak nějak nad moje síly.

Protočil jsem v prstech snubák a podíval se přes lavici na Slatera, který zatínal ruku v pěst.

Davina a Madison, naproti tomu, seděly způsobně a klidně. Jako kdyby se jich to netýkalo. Jako kdyby ta žena před námi nemluvila o našich dětech.

„Takže mi chcete říct, že jsou oba na týden suspendováni?“ upřel jsem pohled na třídní učitelku našich dětí.

„Pane Carringtone,“ povzdechla si. „To jsou pravidla naší školy. Opravdu zde není dovoleno násilí ani jiná forma vzdoru.“

„Ta holka ji napadla první,“ namítl jsem.

„A vaše dcera jí za to zavřela hlavu do záchodu,“ rozhodila učitelka rukama. „A spláchla.“

„Paní...“ naklonil jsem se a opřel si lokty o lavici, do které jsem se sotva vešel.

„Brooksová,“ doplnila mě.

„Brooksová,“ přikývl jsem. „Šikana na půdě školy by neměla být povolena. A bránění by nemělo být postihováno. Neplatíme této škole málo, to jistě víte.“

„Ano, jsem si toho vědoma, bohužel rada školy rozhodla o týdenní suspendaci vaší dcery a syna pana Kanea, který se do incidentu zapojil.“

„Jak se do toho mohl můj syn zapojit?“ vyzval ji Slater. „Když si to spojím, odehrálo se to na dívčích záchodcích.“

„Které pro vašeho syna nejsou překážkou, pane Kane,“ přikývla učitelka. „Kam jde Charlotte Carringtonová, tam jde i Tobias Kane. Je jako její věčný stín.“

Ušklíbl jsem se nad tím, jak se Slater stáhl. Jeho syn byl jeho naprosto přesnou kopií. Tvrdohlavý, vzpurný a měl slabost pro holky. Zejména pro tu jednu. Pro moji dceru.

Sralo mě to? Jasně, že jo. Představoval bych si pro ni někoho lepšího. Ale Charlotte měla svoji hlavu a nějaký Tobias ji nedokázal rozházet. Tam, kde by to jiní vzdali, on trpělivě čekal. Tam, kde by to jiní poslali do hajzlu, on šel hlavou proti zdi. Jak říkám, celý jeho táta.

Táhlo jim na šestnáct. Bouřlivé období vzdoru, ze kterého jsem šlel, zatímco moje žena jím procházela jako hvězda. Netrápilo ji Lottiino odmlouvání, nedělala si hlavu z toho, že u nás spí osm holek z její třídy najednou. Usmívala se, když s ní Tobias flirtoval.

Na to jsem kurva neměl.

„Takže je suspendujete na týden?“ řekla Madison.

„Přesně tak.“

„Dobře,“ přikývla. „V tom případě je to všechno?“

„Ano, ale –“

„Není žádné ale,“ zamračila se na ni Davina a zvedla se. „Jak řekl můj manžel, škole dáváme štědré dary, a místo aby byla potrestaná dívka, která celou tuhle situaci vyvolala, trestáte někoho, kdo se bránil.“

„Ale jakým způsobem?! Vždyť tu dívku znemožnili. Dokonce bych si dovolila říct, že ji zesměšnili,“ zhrozila se učitelka.

„Měla ji snad Charlotte potřást rukou, nebo ji poplácat po rameni?“ pozvedl jsem obočí a postavil se jako zbytek naší skupiny. „Na příští rok si najděte jiného sponzora.“

„Pane Carringtone,“ chytla mě učitelka za rukáv, když jsem kolem ní chtěl projít.

Sjel jsem ji od štíhlých prstů přes bílou blůzu až k brýlím, které měla na očích, jen abych trochu zavrčel a ona mě rychle pustila.

„Prosím,“ zašeptala. „Je to velmi mírný trest.“

„Trest, který se jí objeví v dokumentaci,“ odfrkl jsem si. „Trest, kvůli kterému se na moji dceru budou později v Oxfordu dívat jako na vyvrhela.“

„Stejně jako na mého syna,“ přistoupil k nám Slater. „Rozmyslete si, co děláte, a ozvěte se nám po víkendu, abychom si promysleli případné zastavení finančních toků.“

„Přednesu to radě,“ špitla a ustoupila.

Pořád jsme budili hrůzu, což bylo dobře.

Vyšli jsme na chodbu prestižní školy a já se konečně nadechl. Zaklonil jsem hlavu a urovnal si klopý šedého saka.

Kde jsou ty roky, kdy jsme si Charlotte přivezli domů a já byl v prdeli z toho, jak moc malinká byla? Kde jsou ty roky, kdy ke mně vzhlížela jako k bohovi? Chtěl jsem je zpátky! Pořád to byla moje malá holčička... jen větší a vzpurnější. Co na to říct? Snad jen, mohla za to moje výchova? Nebo jsem byl moc benevolentní? Pravdou bylo, že kdykoli se na mě usmála, snesl bych jí modré z nebe.

Když jsem se díval zpátky, musel jsem se hořce pousmát. Byl jsem kdysi stejný oheň jako ona. Výbušný, tvrdohlavý, připravený jít hlavou proti zdi jen proto, že tam ta zeď stála. Tehdy mi všichni říkali, že mě to jednou zlomí. Nezlomilo, spíš mě to jen obrousilo.

Vzpomněl jsem si, kolikrát jsem reagoval dřív pěstí než rozumem. Kolikrát jsem si musel krev z nosu utírat sám, protože jsem si o ránu řekl. A přesto, nebo možná právě proto, jsem se naučil číst lidi. Naučil jsem se poznat, kdo se mnou mluví na rovinu a kdo za zády drží kudlu.

Moje dcera měla stejný pohled se stejným plamenem v očích a když se vztekala, viděl jsem v ní sebe. Ne tu uhlazenou verzi, kterou jsem dával na odív veřejnosti, ale tu syrovou, pravdivou.

Mohl jsem ji lámat, učit ji, kdy mlčet, kdy ustupovat a jak být tou „hodnou holkou“. Svět by to ocenil. Stejně jako predátoři.

Místo toho jsem ji učil stát rovně. Říkat ne tak, aby to ostatní bolelo. Učil jsem ji, aby se dívala lidem do očí, když lžou. Taky jsem ji učil, že respekt se jen tak nevykouzlí. Lidi si ho musí získat.